

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. В., 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А. М. П.

Членове: Г. П. Й.
В. Р. Г.

при участието на секретаря И. С. К.
като разгледа докладваното от В. Р. Г. Въззивно гражданско дело № 20231300500352 по описа за 2023 година

Делото е образувано по въззивна жалба от Община М. чрез адв. Д. против Решение № 121 / 06.02.2023 г. по гр. д. № 2015 / 2021 г. по описа на РС - В.

Въззивникът – Община М. счита, че постановеното решение на РС-В. е незаконосъобразно, немотивирано и необосновано. Оспорва изводите на районния съд по отношение на претърпените вреди от Г. Г..

Оспорва изводът на районния съд, че няма връзка между основните заболявания преди настъпването на травмата и настъпилото събитие. Прави анализ на събраните в хода на производството доказателства, подчертава, че Г. Г. е имал дисметрия, която затруднявала неговото движение.

Прави оплакване за липса на мотиви по отношение на определената парична сума за обезвъзмездяване на ищеца в производството пред районния съд. Подчертава, че настъпилата травма не е причинила трайна нетрудоспособност.

Подчертава, че част от разпитаните свидетели са заинтересовани от

изхода спора, предвид пряката роднинска връзка.

Прави възражение за прекомерност на обезщетението, което е присъдено от районния съд. Подчертава, че не става ясно, как същото е мотивирано до присъдената сума.

В срока за обжалване на първоинстанционното решение е депозирана и въззивна жалба от Г. Г., чрез адв. П. К. от САК. Счита решението на Районен съд - В. за неправилно, като посочва, че присъдената сума е в изключително занижен размер, който не съответства на моралните вреди. Счита, че съдът не е съобразил присъдената сума с вида и характера на нанесените увреждания, като не са отчетени дългия период на възстановяване, болките и страданията, невъзможността за придвижване на г-н Г.. Прави анализ на събраните доказателства пред районния съд, като коментира писмените доказателства, заключението на вещото лице и свидетелските показания. Цитира съдебна практика, като посочва че РС – Видин не е взел социално-икономическата конюнктура в страна при съобразяване на размера на определеното обезщетение.

Посочва се, още, че Районен съд – В. неправилно е извършил прихващане на разноските на двете страни, като е прихванал вземанията за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ал. 1. Т. 2 от ЗА с разноските на другата страна. Моли да се постанови решение, с което се увеличи присъдената сума до размера на 80 хиляди лева, частичен иск от 100 хиляди лева, ведно със законната лихва. С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

В законния двуседмичен срок по чл.263 ГПК ответникът Г. Г. е подал отговор на въззивната жалба. Оспорва подадената жалба като неоснователна и недоказана. Посочва, че не се спори за основателността, а за размера на присъденото обезщетение. Оспорва аргументите на Община М. за намаляване на присъдената сума, счита, че не е налице груба небрежност и че няма съпричиняване при получаване на травмата от самия пострадад. Счита, че е правилен извод на съда по отношение на последно-изброените факти.

Посочва, че е налице преклузия за възражението, като несвоевременно заявено, за умишлено причиняване на увреждането от страна на г-н Г..

Прави, отново анализ на доказателствата по делото. Счита, че неоснователно е възражението, че община М. е заплатила претенцията за

направените разходи. Прави възражение за допускането на поисканите двама свидетели, като счита, че това искане е преклудирано.

В законния двуседмичен срок по чл.263 ГПК Община М. е подала е отговор на въззивната жалба на Г. Г.. С нея оспорва подадената въззивна жалба. Оспорва и цитираната съдебна практика, от процесуалния представител на г-н Г.. Посочва, че доводите за увеличаване на присъдената сума са неоснователни, като дори и размерът на присъдената сума от първоинстанционния съд е силно завишен. Посочва, че г-н Г. към момента се движи свободно и по-добре от преди смяната на тазобедрената става. Прави анализ на събраните доказателства.

В съдебно заседание въззивникът – Община М. чрез адв. Д. поддържа депозираната жалба. Оспорва насрещната въззивна жалба. Не оспорва обстоятелството, че е налице трудова злополука. Моли да се присъдят разноски за производството. В писмена защита посочва, че определения размер е силно завишен, анализира събраните пред първата инстанция доказателства. Посочва, че при определяне на обезщетението, районният съд не се е мотивирал. Оспорва писмената молба, депозирана в съдебно заседание от въззиваемата страна, прави анализ на посочената съдебна практика.

В съдебно заседание въззиваемата страна – адв. К., пълномощник на Г. Г. не се явява, депозира молба. С нея поддържа своята жалба и оспорва подадената въззивна жалба. Моли да се постанови решение, с което се увеличи присъдената сума до размера на 80 хиляди лева, частичен иск от 100 хиляди лева, ведно със законната лихва. Претендира разноски.

Окръжен съд - В. в качеството си на въззивна инстанция, като съобрази наведените във въззивната жалба оплаквания, доводите на страните и като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирани страни, с правен интерес да обжалват постановения първоинстанционен съдебен акт, поради което са процесуално допустими.

В изпълнение на задълженията си по чл. 269 ГПК въззивният съд следва служебно да провери валидността на обжалваното решение и допустимостта му в обжалваната част. В изпълнение на тази проверка съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност –

постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем.

Не са налице и процесуални нарушения, като счита че първоинстанционното решение е допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районен съд доказателства, намира, че обжалваното решение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Този състав на съда счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК препраща своята фактическа обстановка към нея. Същата е приета на базата на приетите в първоинстанционния процес писмени доказателства, експертизи и свидетелски показания.

Отговорността на работодателя при увреждане здравето на работника или служителя има обективен характер и възниква при кумулативното осъществяване на следния фактическият състав: 1 наличие на трудово правоотношение между работодателя и пострадалия работник/служител; 2 професионално заболяване или трудова злополука, претърпяна от работника/служителя в периода на трудовото правоотношение и причинила телесното увреждане; 3 претърпени от пострадалото лице вреди (имуществени или неимуществени); и 4 причинна връзка между трудовата злополука и вредите.

Безспорни между страните (а и установени от събраните пред РС писмени и гласни доказателства) са следните обстоятелства: Към 15.09.2020 г. ищецът е работел по трудово правоотношение при ответника на длъжност "общ работник". На посочената дата ищецът е работил на стадиона в с. М., като се грижел за поливането на тревните площи, където е настъпила злополуката. Вследствие на нея г-н Г. е получил фрактура на шийката на лява бедрена кост. Откаран е в МБАЛ в гр. В. вследствие в УМБАЛ „Н.И.П.“-гр. С. където е проведено лечение. Поради усложнения първоначално е приет в клиниката по кардиология, а в следствие в клиниката по травматология, където е проведено оперативно лечение, смяна на тазобедрена става. С

Разпореждане № 14/09.10.2020 на НОИ, ТП Видин - злополуката е призната за трудова.

Фактическия състав на чл. 200, ал. 1 КТ е изпълнен, предвид на което работодателят дължи обезщетение за причинени неимуществени вреди на работника, вследствие на реализираната трудова злополука.

Спорът пред настоящата инстанция се свежда до това: какъв е справедливия размер на обезщетението за причинените неимуществени вреди, който размер би компенсирал причинените на ищеца неимуществени вреди болки и страдания и налице ли е проявена груба небрежност от страна на работника, с която последният е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат.

Жалбоподателят Г. навежда оплаквания, че размера на присъденото обезщетение е несправедливо определен и неотговарящ на действително случилата се травма и преживените от него болки и страдания.

Работодателят от своя страна, оспорва изцяло основателността на иска, като твърди, че от страна на пострадалия е проявена груба небрежност при осъществяване на трудовата дейност, направил е възражение за съпричиняване в съдебно заседание, оспорва размера на присъдените неимуществени вреди като прекомерен и несъответстващ на причинените болки и страдания.

Настоящата инстанция, счита че районният съд е постановил допустимо и правилно решение, изцяло съобразено със закона и съдебната практика.

По отношение на възражението на адв. Д., че решението на Районен съд – В. е постановено, докато съдията е бил в отпуск по болест, съдът счита същото за неоснователно.

Както в доктрината, така и в съдебната практика се приема, че е нищожно съдебното решение, постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемото решение или неподписаното решение.

Съгласно съдопроизводствените правила за постановяване на съдебен акт, решението се постановява от съдебния състав, участвал в заседанието, в което е завършено разглеждането на делото – чл. 235, ал. 1 ГПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 10.02.2012 г. на ВКС по тълк. д.

№ 1/2011 г., ОСГКТК, се приема, че когато решението се постановява еднолично, то е постановено с подписването му от съдията. Неподписаният текст е проект за решение, а подписаният текст може да бъде оттеглен преди обявяването му единствено от съдията, който го е подписал. Фактическият състав на обявяването на решението включва подреждането на решението в регистъра на съдебните решения и отразяване в срочната книга на мястото му в регистъра, а при действието на ГПК (отм.) с отразяването на диспозитива на решението в срочната книга. Обявяването на съдебното решение не е елемент от фактическия състав на валидно формираната воля на съда – то има за последица неоттегляемост на решението (чл. 246 ГПК; чл. 192, ал. 1 ГПК (отм.)). Преди обявяването му, подписаното от съдията съдебно решение е валидно, а обявяването по чл. 235, ал. 5, изр. 1 ГПК (чл. 190 ГПК (отм.)) след предаване на решението в канцеларията на съда се извършва независимо от това дали към момента на обявяване на съдебния акт постановИ. решението съдия е член на съответния съд.

По отношение на възражението от ответниците в първоинстанционното производство, че настъпилата трудова злополука е такава само защото е настъпила в обедната почивка и че не е престиран труд от страна на работника, съдът счита същото за ирелевантно и неотносимо към настоящия спор. Съгласно чл. 55, ал. 1 от КСО трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.

По отношение на възраженията на двете страни в процеса за размера на присъденото обезщетение, настоящия съдебен състав счита, че Районен съд – В. правилно е определил размера на обезщетението и възраженията на двете страни са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението ППВС № 4/23.12.1968 г. /. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания

могат да бъдат обемът, характерът и тежестта на уврежданията, обстоятелствата, при които са извършени, интензитетът и продължителността на търпените болки и страдания, физическите и психологически последици за увредения, преценени в тяхната съвкупност, допълнително влошаване състоянието на здравето, осакатявания, загрозявания и пр. Неимуществените вреди включват всички онези телесни и психически увреждания на пострадалото лице и претърпените от него болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни физически и емоционални изживявания на лицето и създаващи физически и социален дискомфорт за определен период от време.

При определяне размера на това обезщетение Районен съд - В. правилно е взел предвид следните обстоятелства, релевантни в конкретиката на процесния случай, и установени със заключението на приетата по делото съдебно-медицинска експертиза и събраните писмени и гласни доказателства /показанията на свидетелите Г. и В. които, именно с оглед роднинската връзка с ищеца, са имали наблюдения за търпените от него болки и страдания/: 1 характера и тежестта на полученото от ищеца травматично увреждане – счупване на бедрената шийка на бедрото и тотална смяна на ставата; 2 вида на проведеното лечение, наложило се с оглед естеството на уврежданията – първоначално настаняване в клиника по кардиология и след това настаняване в клиника по травматология и извършване на оперативната интервенция; 3 болките в крака, особено непосредствено след травмата, след операцията, както и в началото на раздвижването; 4 възрастта на ищеца към датата на инцидента; 5 дългият период на възстановяване от 161 дни, в голяма част от който той е трябвало да се придвижва с помощта на своите близки а след това и с помощни средства; 6 значителните битови неудобства във връзка с придвижването.

По отношение на възражението на работодателят, че е налице груба небрежност по реда на чл. 201 от КТ и обезщетението следва да се намали, Окръжен съд – В. счита същото за неоснователно.

Грубата небрежност е налице, когато работникът или служителът е съзнавал, че може да настъпят вредоносните последици, предвиждал е не конкретната, а абстрактната възможност да бъде причинено увреждането, но е смятал, че е способен да ги предотврати, респ. когато е проявил липса на елементарно старание и внимание, пренебрегвайки основни правила за

безопасност - когато не е положил грижа, каквато и най-небрежният не би положил при същите обстоятелства. В настоящия казус не е установено подобно поведение от ищеца. Въпреки, че са били наясно работодателят и работника с увреждането - епилепсия, не може да се приеме, че падането се дължи именно на състоянието на Г. Г.. От свидетелските показания пред първата инстанция се установи, че ищеца Г. е имал епилептични припадъци от дълъг период време, същият е бил наясно със заболяването си и донякъде е можел да го контролира. От показанията на свидетелят Н. се установява, че когато Г. Г. усеща симптомите на болестта си той сяда, за да избегне усложнения. Предвид изложеното, възражението по чл. 201, ал. 2 КТ е изцяло недоказано и неоснователно.

По отношение на възражението на процесуалния представител на Община .М. за съпричиняване, съдът счита същото за допустимо, като заявено такова в съдебно заседание пред първата инстанция, но по същество неоснователно.

Не може да се приеме, че с действията си работникът грубо е нарушил правилата на чл. 33 ЗЗБУТ за безопасни и здравословни условия на труд, от което е произтекла и процесната трудова злополука.

Следва да се изтъкне, че за да е налице съпричиняване за трудова злополука следва да е налице не просто нарушение на правилата за безопасност на труда, но това нарушение трябва да е при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Като грубата небрежност се преценява с оглед абстрактния критерий на дължимата грижа, каквато и най-небрежният човек би положил в подобна обстановка. Преценката за положената грижа е в зависимост от конкретните обстоятелства, при които е настъпила злополуката, от поведението на работника, съпоставено с доказателствата как е следвало да процедира и в резултат на кои негови действия е настъпила вредата. Така съгласно Решение № 135 от 8.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4075/2013 г., IV г. о., ГК; Решение № 348 от 11.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 387/2010 г., IV г. о., ГК; Решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV г. о., ГК; Решение № 62 от 24.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2798/2014 г., IV г. о., ГК; Решение № 18 от 8.02.2012 г. на ВКС по гр. д. № 434/2011 г., III г. о., ГК. По

делото липсват посочени конкретни технологични правила и правила за безопасност, които да са били нарушени от работника при осъществяване на дейността му. С оглед липсата на ангажирани доказателства за нарушаване на условията на труд, не може да се приеме, че има съпричиняване от страна на пострадалия.

По отношението на възражението на адв. К. за социално-икономическата конюнктура в страната, настоящия състав счита същото за неоснователно. При определяне на размера на обезщетението, Районен съд – В. правилно е взел всички предпоставки за определяне на същото, като настоящия състав счита обезщетението за правилно определено.

Депозирано е възражение от адв. К. за извършено прихващане на съдебните разноси на двете страни за производството пред първата инстанция.

Окръжен съд – В. намира следното:

С решение № 121/06.02.2023 г. е разпределена отговорността за разноси на двете страни. Решението е връчено на страните на 16.02.2023 г. – На община .М. и на 20.02.2023 г. – на представител на адв. К.. На 08.03.2023 г. в Районен съд – В. е депозирана молба, с която се иска изменение на Решението в частта за разноските. Същата е уважена изцяло с Определение № от 07.07.2023 г., като то е получено на 17.08.2023 г.

Депозираното възражение, обективизирано във въззивната жалба от адв. К. за извършеното прихващане е депозирано 08.03.2023 г., тоест в същия ден, с който се искало и измяна на Решението в частта за разноските. Предвид последващото изменение на разноси настоящия състав счита същото за неоснователно.

Обжалваното решение се явява законосъобразно и подлежи на потвърждаване.

Съдът намира, че оглед на обстоятелството, че както въззивната жалба, така и насрещната въззивна жалба са неоснователни, разноските остават за страните така както са направени.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 121 / 06.02.2023 г. по гр. д. № 2015 / 2021 г. по описа на РС – В., като правилно и законосъобразно.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред Върховен касационен съд по реда на член 280 и следващи от Гражданския процесуален кодекс.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____